

Котисъ I билъ жестокъ, пияница и разсипникъ, но хитъръ и вѣроломнъ господарь. Той можалъ да надхитри даже атинянитѣ, които склонилъ отначало да му помагатъ, а послѣ, като се засилилъ, започналъ да заграбва и опустошава собственитѣ имъ владѣния на морския брѣгъ. Слѣдъ Котиса I настанали въ държавата смутове, отъ които се постоянно ползували македонцитѣ, додѣто най-послѣ въ врѣмето на царя си Филипа сполучили да завоюватъ земитѣ на цѣлото Одриско царство.

Македонцитѣ, като най-близко до елинитѣ, които гъсто населявали македонскитѣ крайбрѣжия, се най-рано и най-много повлияли отъ тѣхъ,—даже нѣкои отъ най-виднитѣ гръцки писатели сж прѣкарвали часть отъ живота си при двора на македонскитѣ царе и сж писали тамъ нѣкои отъ своитѣ произведения. Но, въпрѣки тия благоприятни обстоятелства, македонцитѣ не могли напълно да обединятъ околнитѣ племена и да образуватъ едно силно царство, докато не стѣпилъ на прѣстола бащата на Александра Велики, Филипъ, лукавъ и вѣроломнъ господарь, но хитъръ и тънъкъ дипломатъ, който заграбилъ много отъ гръцкитѣ колонии по бѣломорскитѣ крайбрѣжия, завоевалъ земитѣ на Одриското царство, разширилъ владѣнията си отъ Бѣло море до Дунава и заставилъ елинскитѣ господарства да го признаятъ за върховенъ водителъ противъ перситѣ, царството на които се приготвилъ да завоюва.

Филипъ умрѣлъ ненадѣйно. Тогава както елинитѣ, така и всички подчинени тракийски племена възстали за да се освободятъ отъ македонската власть, но Филиповиятъ синъ Александъръ, съ своитѣ бързи походи и смѣли нападения, усмирилъ всички. Като подчинилъ елинитѣ, той прѣминалъ въ Родопитѣ, завзелъ земята на бѣситѣ и достигналъ до Шипченския проходъ. Тамъ събрали се траки му прѣградили пътя, като поставили по върховетѣ на планината многобройни напълнени съ камъни кола, които смѣтали да пуснатъ върху македонската войска, ако се опита да ги нападне. Обаче Александъръ прѣдвидѣлъ всичко. Той вкаралъ тежко въоръжената си пѣхота на гъсти ре-